

36. nap: Nagykedd - A szenvedés értelme lassan tárul fel

A szenvedés az önző életből átvezethet az önzetlenségbe. Minden a javunkra válhat ebben az értelemben. Isten türelmes, mi pedig lassan, szinte alig észrevehetően átformálódunk, az ég felé növekedünk. Nincs értelmetlen vagy felesleges áldozat. Minden felajánlott áldozat megtermi a kegyelmi gyümölcsét, és nem érdemes türelmetlennek lenni.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk. Engedjük közel Őt a mai imádságban. Tartsunk most egy perc csendet. [...Csend...] Imádkozzunk Isten áldásáért házastársunkért, magunkért, gyermekeinkért és a házaspárokért és családjaikért, akikkel közösen vagyunk ennek a lelkigyakorlatnak az útján.

*Használj minket akaratod szerint!
Munkára foghatsz minket, keresztt, szenvedés, baj érhet,
legyen részünk kudarcc vagy siker: mi szeretetedet akarjuk hirdetni.
Csak az történjen mindig velünk, amit kezdettől elgondoltál nekünk.
Egy vágyunk van csupán: vezess minket szeretetted szerint.
A személyes eszményünk lebegjen mindig előttünk, ez formálja egész életünk,
hiszen szereteted teremtett minket, megfeszítjük ezért minden erőnket.*

[Vagy imádkozzunk közös imánkat!]

Uram, tebenned remélek, soha meg ne szégyenüljek!

Olvasmány a Zsoltárok könyvéből (Zsolt 70)

*Uram, tebenned remélek, soha meg ne szégyenüljek!
Igazságodban szabadíts meg, és ments meg engem.*

Hajlítsd hozzám füledet és nyújts segítséget!

*Légy oltalmam sziklája, és erős váram,
hogy megszabadíts engem,*

mert te vagy az én erősségem és menedékem!

*Istenem, szabadíts meg a bűnös kezéből,
s a törvényszegő és a gonosz kezéből!*

*Hisz te vagy az én reménységem, Uram;
Te vagy, Uram, ifjúkorom óta bizodalمام.*

*Születésem óta rád támaszkodom,
anyám méhétől te vagy oltalmazóm;
Szüntelenül rólad szól dicséretem.*

*Szinte csodája lettem sokaknak,
mert te erős segítóm vagy.*

*Teljék meg szám dicséreteddel,
egész nap fenségeddel!*

*Ne vess el engem vénségem idején,
amikor erőm megfogyatkozik, ne hagyj el engem!*

*Mert ellenségeim ellenem beszélnek,
s akik életemre leselkednek, együtt tanakodnak.
Így szólnak: „Isten elhagyta, vegyétek üzőbe,
fogjátok meg, hisz nincs, aki megszabadítsa!”*

Isten, ne távozz el tőlem;

Én Istenem, siess segítségemre! ...

*Milyen sok nehéz szorongatást engedtéll megérem,
de aztán ismét életet adtál nekem,
s a föld mélységeiből újra visszahoztál engem.
Hozzám fordulsz, naggyá teszel és megvigasztalsz
engem.*

Elmélkedés

Kényelmesek vagyunk, az ösztöneinket érő legcsekélyebb feszültséget sem viseljük el. Ha éhesek vagyunk, eszünk, mindegy, milyen napszak van éppen. Az internet segítségével biztosítjuk a kívánságunknak megfelelő szórakozást, és mindig új utakat fedezünk fel, hogy életünket még kellemesebbé tegyük. Eközben pedig elveszítünk egy alapvető érzéket: a lassú fejlődés iránti érzékünket, mely személyiségünk lényeges területein megy végbe. A sportban a kemény edzés csak lassan hozza meg a sikert, de végül is, ha a teljesítőképesség megfelelően nő, az edzés fáradságáért járó jutalom igen nagy lesz.

Elkényeztetett emberek vagyunk. Amint egy fájdalommal találkozunk, félretoljuk. Ha melegünk van, gondoskodunk arról, hogy hűvös legyen és fordítva. Mindig kellemesnek kell lennie mindennek. Ettől megváltozik az ember. Csak akkor jön létre mély személyes találkozás, ha készen vagyok áldozatot vállalni érte. Mert az emberek nehezek. A házastársam is az.

Szenvedünk attól, hogy ezt vagy azt nem tudjuk megtenni, egész egyszerűen azért, mert nem vagyunk elég tehetségesek. Amikor azonban megbarátkozunk a korlátainkkal, hirtelen felfedezzük, hogy ezeken a határokon belül számtalan lehetőség kínálkozik az értelemmel teli életre. A szenvedés értelmet nyer. Hogyan valósul meg ez a kihívás nálunk? Nehezünkre esik ezt megérteni, mert hozzá vagyunk szokva, hogy minden gyorsan történik. Mivel pedig elveszítettük a lassú növekedés iránti érzékünket, nem tudunk mit kezdeni a szenvedéssel, mert a szenvedés értelme csak lassan tárul fel.

Akkor is így van ez, ha azzal küszködünk, hogy a szenvedést Isten kezéből elfogadjuk és azt mondjuk neki: „Igen, Atyám, neked szabad.” - ha ezt sikerül szívből kimondanunk, akkor az egész létünk szeretetté válik. A ráhagyatkozás megóv attól, hogy a szenvedésben megkeményedjünk. Amíg Isten elkényeztet minket, életünk könnyen megmarad a felszínen, amelyhez egyfajta önzés kapcsolódik: nem annyira a vigasztalás Istenét, sokkal inkább a vigasztalást keressük. A szenvedés az önzőbb életről az önzetlen, isteni életre állíthatja a váltót. A házastársamnak ebben az értelemben mondhatjuk: “Igen, neked szabad!” A szeretet fájhat. Ennek a fájdalomnak az értelme lassan tárul fel előttünk.

(Tilman atya nyomán)

Emeljük fel szívünket!

Urunk, neked adjuk a szívünket és kérjük, formáld minket, hogy számíthass ránk!

Hálát adunk a hozzánk való végtelen türelmedért! Hálát adunk, hogy nem adod fel a küzdelmet azért, hogy megérlelj minket az üdvösségre. Kérjük áldásodat, segítségedet, hogy igent tudjunk mondani arra, amit megváltoztatni nincs lehetőségünk, és bele tudjunk simulni akaratodba! Adj türelmet saját magamhoz és a házastársamhoz!

Fájdalmas Anya, könyörögj értünk!